

[Arentoft]

den, der virkelig ved, hvad det drejer sig om. Det kan ministeriets folk ikke, og derfor er det meget væsentligt for os, at disse ændringsforslag til § 13 også vedtages.

Energiministeren (Poul Nielson):

Nu er det jo nemt at komme til at fortale sig og sige, at også jeg beklager, at hr. Arentoft er kommet hjem fra Venedig, men det mener jeg nu ikke. Derimod beklager jeg hr. Arentofts fiksering på Esplanaden, for det virker fuldstændig, som om det, der siges derfra, helt ukritisk anvendes af bl. a. hr. Arentoft. Eksempelvis er der den sidste korrespondance, der har været omkring handlingsforløbet i forbindelse med Vagnudblæsningen. Her må jeg henvise til den korrektion, som jeg så mig nødsaget til at sende til medlemmerne af energipolitisk udvalg, idet der jo ikke var en nøjagtig og udtømmende logbogmæssig angivelse af de kontakter, der havde været mellem handelsministeriet og bevillingshaverne; tværtimod var der udeladt ganske væsentlige ting i den redegørelse, man havde givet udvalgets medlemmer.

Til hr. Ivar Hansen, og for den sags skyld også andre, vil jeg sige, at diskussionen omkring § 2, stk. 2, jo er blevet taget op af mig, i og med, at jeg har stillet det ændringsforslag, som betyder en modifikation. Men når vi ser på indholdet i problemet, forholder det sig jo ikke sådan, som hr. Ivar Hansen var inde på, nemlig at det var problemet, at man skulle operere under to vidt forskellige regelsæt. Det er jo netop ved, at § 2, stk. 2, i givet fald kan bringes i anvendelse, at en operatør kan undgå at skulle arbejde under alt for forskellige regelsæt. Netop i en situation på et andet lands område, hvor forholdene erfaringsmæssigt er åbenbart utilfredsstillende sikkerhedsmæssigt og tilsynsmæssigt, har man på grund af § 2, stk. 2, noget, som man kender i forvejen, noget, man skal kunne arbejde under under normale forhold, at falde tilbage på, nemlig det danske regelsæt, som helt eller delvis i så fald kan sættes i kraft. Det sikrer imod en for stor spredning i de regelsæt, man skal arbejde under. Det er faktisk det modsatte, der er tilfældet, af det, hr. Ivar Hansen understregede.

Men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg synes, det er overordentlig værdifuldt, at der er en bred tilslutning til lovgivning af denne

karakter, og det er grunden til, at jeg har foreslået § 2 modificeret sådan, at der bliver skabt sikkerhed for, at man i den praktiske administration af den, i anvendelsen af reglerne, kun gør det, som også arbejdsgiversiden – for nu at tale ligeud – vil acceptere konkret i de enkelte situationer kommer til at foregå. Det mener jeg er en politisk nødvendighed. Det er simpelt hen en accept fra min side af, at det må gøres, for at der kan være bred tilslutning til, at dette kan fungere, og det gør vi så.

Det er baggrunden for, at der også i bemærkningerne står, at det så i praksis bliver opnået, fordi det er jo de konkrete situationer, det hele skal ses i lyset af.

Jeg forestiller mig altså ikke, at man går uden om den indstilling, der bliver tale om, og det var nærmest det, hr. Ivar Hansen spurgte om. Men det er formuleret, som det er, også af lovtekniske grunde.

Om § 8-problematikken, som hr. Ivar Hansen også var inde på, vil jeg sige, at det i mit seneste brev til udvalgets medlemmer, hvori dette også berøres, understreges, at det ikke er sådan, at energiministeren skal gøre tingene i sådan en ulykkesituation. Det, der står i lovtæksten, er da også, at man *kan* gøre det, og det indebærer, at dersom rettighedshaverne ikke samarbejder åbent og foretager sig det, som er nødvendigt i situationen, er der en hjemmel til, at vi kan sikre, at det alligevel kommer til at ske. Det er altså, som situationen er forudset; det er ikke almindeligt ventet, at man kommer til at skride ind på tværs af dem, men det er et sikkerhedsnet for, at det, som den samlede vurdering tilsiger, bliver foretaget.

Jeg skal i den forbindelse understrege, at myndighedernes medvirken i form af aktionskomiteen i uheldssituationer er nødvendig, allerede af den grund at en lang række af de foranstaltninger, der er nødvendige for at afhjælpe en ulykke, kræver myndighedsgodkendelse, og i sådan en situation kan man ikke have lange ventetider, ekspeditionstider osv. Derfor må myndighederne være med inde i billedet, når der med det samme skal tages beslutninger, som en rettighedshaver aldrig ville få lov til at træffe alene, f. eks. boring af en aflastningsboring eller andre ting, der kræver myndighedsgodkendelse – af gode grunde. Det er baggrunden for, at der nødvendigvis skal være et tæt samvirke